

Deník Indie 2008 – 2009

12.11.08, 19:30, Irán, Tabríz, hotel Mashad

Válíme se na cimře v mosafarchúne Mashad. Po čtyřech letech, který uplynuly od naší poslední návštěvy, se toho tady moc nezměnilo. Snad až na rozhicovaný radiátory, měnící skromně zařízenej kamrlík v útulnej pokojík. Hlavy máme nadmutý z pokuřování vodáren v naší oblíbenej velkočajírně. Po třech nocích strávenejch v busech jsme na dnešek spali pěkně na kavalcích.

Začátek cesty se nám moc nezdařil. Snad proto, že jsme z Plzně odjížděli v 6:30 a den předtím proběhly náký pivka, jsme v tom rannim shonu doma zapomněli řízky, sejry a aby toho nebylo málo, ještě jednoho ze čtyř špeků, který jsme měli nabalený pro stylový rozloučení s republikou.

Na autobusáku jsme se na poslední chvíli narvali do prvního busu, sice na stojáka, ale aspoň tak, páč pan Ukrajinec, co přišel hned po nás a nestačil natlačit ohromnou tašku do zavazadlového prostoru, byl řidičem vykázan a těžko říct, jestli v Praze stačil návaznej spoj kamsi domů.

Na Florenci jsme do sebe v bufáči natlačili smažák a kofolu, nakoupili rohlíky a maďarskou klobásu jako náhradu za šnycly a s pražskou frakcí, která se s námi přišla rozloučit, dohulili posledního špeka. Krátce po devátej vyjíždíme. Směr Sofie.

Neděle, 9. listopad

Lhce před šestou ráno, ještě za tmy, dorážíme do Sofie. Chvíli okouníme, zjišťujem s kym, v kolik a za kolik pojedem do Istanbulu a přes cigaretovej dým pozorujem probouzející se město.

S jízdenkou na devátou večerní procházíme zašlejma ulicema a obhlížíme kde co posnídat. Vzhledem k tomu, že je skoro všude ještě zavřeno, dáváme u okýnka jakýsi podlouhlý pečivo plněný sýrem.

Pak už jen tak chodíme a víceméně hledáme něco jako hospodu, abysme vykalili pár posledních evropskejch piv. A to se nám, kupodivu, dost dlouho nedaří.

Po delší době a dvou pivkách ve velkym prosklenym nonstopáči lezeme do sklepní knajpy Adam's pub, ze který se po několika hodinách kalení vyvrbí celkem útulná metalácká hospoda. Takřka celodenní návštěvu, přerušenu neúspěšnym hledáním jiný hospody, zpestřuje krásná servírka, údajně studující bohemistiku v Praze. Po noci strávený v buse mi to devátý pivko už ani nejelo. Holce jsme řekli, že zajdem za tři měsíce zas a pomalu jsme se přesunuli na busák.

Poloprázdněj autobus s Bulharama, Turkama, dvěma Japonkama a dvěma Čechama na palubě krátce před 21. hodinou startuje. Já vytuhávam.

Před hranicema procitam, fasuju od Cikánky kontraband – flašku chlastu a po „důkladnej“ celní kontrole, kdy jsme museli všechny bágly naházet na dlouhý stoly a ty kokoti je pak ani neotevřeli, opět upadám do popivního spánku.

Bohužel, postel to holt není, tudíž v šest ráno na istanbulskym Otogaru mi není úplně do zpěvu.

Pondělí, 10. listopad

Venku je ještě tma, ale týpci v nádražních jídelnách už chystají špalky kebabů a jiný pochutiny. My samozřejmě nemáme ani na hajzl, takže chvíli sháníme směnárnu, ale je moc brzo a ke všemu je mi všelijak po tej včerejší kalbě.

Nakonec měníme u pána ve stánku 10 USD a po nutnej návštěvě hajzlu dáváme čaj a sladkej pišingr. Metrem jedem na konečnou Aksaray, kde už se cítíme jako doma.

V iránskej cestovce práve otvárají, takže hned zisťujeme ceny do Tabrízu. Vedle ve jídelnách už vystavujú kvanta dobrot. Kupujem lupeny na 13. hodinu odpolední za solidních 35 USD. Začíná bejt docela teplo.

Kolem Modrý mešity scházíme na Zlatej roh. Před Galatským mostem vystupujú mraky lidí, zřejmě směřujících do práce či do škol. Zaležáme do bazaru a nasáváme první orientální vůně a smrady. Měníme tu asi 10 USD na jídlo a podobně. Sluníčko už pěkně jede, vylezáme z bazaru a jdeme chvíli lelkovat k přístavu. Kolem jedenáctý hodiny se zvolna šouráme k Aksaray, kde žereme kebaby a kupujem 5L vody do busu. Začíná trošičku chcát, zaležáme tedy do suterénny čekárny naší agentury a připravujem se na odjezd. Ve 13 hodin má bejt servis k autobusu. Asi ve čtvrt na dvě skutečně přijíždí minibus a odváží nás na takovej malej autobusák, kousek od přístavu, kde jsme se před chvílkou motali.

Další půlhodinu čekáme, až nám s druhou várkou pasažérů přivezou naše pasy. Seznamujeme se s iránskýmá spolucestujícímá a všichni hulíme cígo za cígem. Bus vypadá luxusně, tak snad tu cestu přežijem.

Ještě v Istanbulu dostáváme od paní Iránky kuřecí kebab a limči, na oplátku při příští zastávce rozdáváme cukroví. Iránská hudba řve dost nahlas, přesto poklimbávám a jedním okem pozoruju ubíhající krajinu. Postupně se s námi dává do řeči půl busu. Angličtinou ovšem nikdo moc nevládne, ale nevadí. Velkou legraci máme z řidiče, kterej opsal slovo kuře jako „mother egg“. Za jízdy to ještě párkrát slyším z přední části busu.

Na ranní zastávce kdesi v Turecku poletuje sníh. Ty drtiče mrazu od Vietnamců docela bodnou.

Úterý, 11. listopad

Před polednem se po levici zjevuje Ararat. Je krásně vidět, majestátně převyšuje okolní hory. Sněhu je na něm o poznání víc než v létě. To už mjíme Dogubayazit a před námi se otvírá hraniční sedlo před Bazarganem.

Hranice jsou relativně prázdný oproti minulej návštěvě, ale veksláci tu pochopitelně nechybí. Jednej sympatickej paní jsem propašoval nějaký pantofle a svetr, teda aspoň to mi v tej igelitce ukazovala. Kontrola se omezila na to, že jsem zahlásil „ček republik“. V bance jsme směnili 20 USD pro začátek a po naložení bágků do busu jsme sjeli do Bazarganu na první iránský jídlo. Osazenstvo busu šlo jíst do prosklenýho, docela honosně vyhlížejícího hotýlku, my jsme zapadli vedle do čajrny-jídelny a dali chello kebab kuřecí. Byl dobrej.

Do Tabrízu jsme dorazili asi po desátej večerní. Busy do města už nejezdili, tak jsme se vydali po svejch, ale zanedlouho nám týpek stopnul tágo a za jednoho chomejného (1 USD) nás odvez k bazaru, přímo před hotel Mashad. V recepci jsme dali čaj a odebrali se do rozhicovanýho pokoje č. 37. S chutí jsem se svalil do postele.

Středa, 12. listopad, Tabríz

Procitli jsme relativně brzo, myslim že před devátou. Vylezli jsme na ulici do toho šrumce a zamířili si to na základnu Mr. Chána. Byl tam! Poreferovali jsme mu, že jsme se před čtyřma lety už viděli, načež nás zkoušel, jak že se jmenuje. Pochlubil se novým českým slovem, co ho někdo naučil a to „čurák“, směnil s náma v bazaru 200 USD a poslal nás do snídaňrny naproti.

Dali jsme si to, co nabízeli, tedy jogurt s medem a chleba, což bylo hrozně dobrý. Pak jsme se vrátili k Chánovi, kde už seděl asi čtyřicetiletý Francouz, a kecali jsme kudy kam při tranzitu Iránem. Zvolili jsme trasu Kurdistánem, páč tam jsme minule nebyli.

Pak jsme zašli koupit jízdenky na zejtra do Sanandaje, centra toho iránskýho Kurdistánu, a zbytek dne jsme strávili hulením vodáren, pitím čaje a klábosením se spoustou lidí. Prostě iránská klasika.

Večer jsme se na hotelu dali do řeči s Polákem, novinářem, který přijel z Gruzie. Pokouřili jsme s ním pár cigár a vyměnili informace o východních zemích.

Čtvrtek, 14. listopad

Ráno jsme šli opět na jogurt s medem, pak Chánovi předat dárky-kokotiny pro jeho tříletou dcerku a zas jsme bloumali městem, velikým bazarem, sem tam popili čaj a vyhulili další vodnice.

V poledne byl check-out, tak jsme se vyskladnili z pokoje, poplatili bydlení a nechali si v recepci bágly, abysme mohli ještě nalehko do města.

Asi ve tři jsme se busem za 2 Kč přemístili na terminál, pojedli tam sendviče s bůhví čím a při kouření Bahmanů vyčkávali odjezd busu. Ten měl bejt v 17:30, ovšem lehce se to protáhlo a úderem šestý hodiny, už skoro za tmy, jsme odrazili.

Pátek, 14. listopadu, 9:20

Včerejší jízda busem z Tabrízu byla zase zkouška ohněm. Začalo to tím, že Adyho sedadlo bylo vykurvený tak, že z něj neustále sjížděl a při pokusu o nápravu jsme ho totálně demontovali. Přesunuli jsme se tedy na jiný volný sedadla hned za zadníma dveřma, kde zas nedržela ta opěrka ruky, pochopitelně zrovna ta do uličky. Ale dobrý, holt mercedes supersaloon už má největší slávu za sebou. Horší to bylo s klimatizací. Zaved jsem si pro to označení „doba ledová“ a „doba vedra“. Vždycky po pěti minutách se změnila teplota foukajícího vzduchu asi tak o 20 °C. Prostě jak vypnuli topení, začalo to foukat z venku, kde asi mrzlo. Ideální podmínky pro nastydnutí.

Pátek, 14. listopad

Den to byl se všim všudy. Tedy skoro. A vlastně to začalo už ve dvě ráno, když jsme vylezli v Sanandaji z busu z Tabrízu.

Ze spárů taxikáře nás vysvobodil kolemjdoucí kluk vracející se z nějaký sešlosti. Po pár neúspěšnejch pokusech nám našel hotýlek za 1700 tumanů. Což v pokročilej noční době ještě šlo. Domluvili jsme se, že ráno v 10 nás vyzvedne a provede městem. Pokoj byl s koupelnou a hajzlem, tudíž jsem si omyl hnáty a šli jsme chrápat.

Krátce po ranní sprše kluk skutečně dorazil. Vyzvedli jsme si v recepci pasy, pověděli asi šestiletěj dcerce personálu naše jména plus jména rodičů a v plnej polní vyrazili do zataženého města.

Napřed jsme vylezli na kopec uprostřed města, odkud byl pěkněj výhled na celý okolí obklopený suprovejma horama. Spadlo pár kapek, ale bylo relativně teplo. Klukovi jsme povídali o naší vlasti, on zas o zkurvenej vládě a podobně. Už docela hladoví jsme se vrátili dolů do městečka, že zajdem do kavárny klukovo kámoše, ale páč ta včerejší sešlost se konala tam, týpek ještě vyspával. Vlezli jsme tedy do restauračky vedle, pojedli chutnou sladkou polívku s kukuřicí a zapili to parsi colou. Kluk si dal citrónový non-alc pivko, který vlastně není tak špatný, ale, nebo právě proto, jako pivo moc nechutná.

Po snídani jsme už asi potřetí šli do tý kavárny, kterou mezitím otevřeli, no a tam jsme se zdrželi několik hodin, asi až do čtyř. Bylo to plodný, dokonce to vypadalo, že bude nějakěj šítek, ale jak je pátek, tedy svátek, kluci nemohli sehnat dealera. Vypili jsme pár čajíků, klábosili s klukem a jeho kámošema, co průběžně přicházeli a odcházeli. Shlídlí jsme kvanta dost pěknějch fotek, část z nich dokonce v televizi v bytě majitele podniku, který byl v horní části kavárny.

Teda byt hustej dost. Menší jsem, myslim, nenavštívil, protože měl cca 8m², lezlo se tam přímo z kavárny a bydlel tam ten týpek s manželkou a dcerou. Nechápu...

Dozvěděli jsme se spoustu věcí, třeba že zdejší kluci si natáčejí sex na telefon, aby se mohli pochlubit svezím kámošům. Jinak ta kavárnička byla docela podobná našim, měli tam i knihovničku, ze které si hosti skutečně brali knížky k čaji či kávě. Prostě příjemně strávený odpoledne, až na tu absenci hulení. Před odchodem jsme ještě zblajzli sendviče s párečkem, zalili to černou zamzamkou a s klukem a jeho kámošem hackerem odjeli tágem na terminál.

Autobusák vypadá hustě, leží na takovej planině pod holejma vrcholama hor. Bohužel, jak je pátek, busů jezdí poskrovnu, takže se loučíme a nasedáme do minibusu směřujícího do asi 110 km vzdáleného Kermanshahu. A ta cesta zas stála za to!

Vyfás jsem poslední místo vedle dveří, ovšem bez opěradla, ale to nebylo zas tak hrozný. Řidiči bylo tak 60, minibus měl poslední technickou, když bylo pánovi tak 20. Hrozná herka. Když jsme vyjížděli do hor, vypadalo to, že to bude poslední jízda vozidla ale bohužel i naše. Dobrý bylo, že jak jel furt na jedničku, motor co vyčníval vedle drivera příjemně přitápěl. Vůle volantu byla taková, že s ním točil víceméně jen na rovinkách, kde to taky dost rozhulákal, ale v zátočinách kroutit nemusel. Tacháč stabilně ukazoval 100 km/h, i když ten stroj stál. Frekvence pohybu stěrače byla ďábelská, tak 10 kmitů za sekundu.

Zhruba v půlce cesty si řidič nasadil brejle, takže jsem radši zavřel oči a relaxoval. Překvapivě jsme ale dojeli v pořádku, akorát ve finiši jsme málem srazili osobák, kterej nás pak dlouze vytruboval.

Bylo asi osm hodin, když jsme vylezli na terminálu. Hned se nás ujali spolucestující SEPáci, koupili jsme na zítra lupeny do Bandar a vojákama domluveným tágem jsme byli odvezeni před hotel. Nevím, jak to kluci mysleli, ale ten hotel byl minimálně pětihvězdičkovéj a připomínal nechvalně proslulej Marriot.

S bágama na hřbetech jsme se tedy vydali hledat něco víc odpovídajícího našim finančním možnostem. Po několika ptání po bazaru, mosafrech či centra města nám dva kluci opět odchytili tágo, který nás, světe div se, odvezlo před hotel stejný kategorie jako ten minulej. Už jsme byli trochu vydeptaný, našťestí se nám jak zázrakem podařilo přesvědčit tágaře, že opravdu nechceme do takovýho lux hotelu, ale do normální mosafrech, což furt nemoh pobrat. Tvrdil, že tadyten hotel je OK a při slovu mosafrech naznačoval svědění a drbání.

Nakonec nás vysadil u bazaru, kde jsme hned zalezli do hotýlku za 14 USD/double. Hodili jsme zavazadla na cimru, opět pekelně přetopenou a vyrazili ještě ven, že dáme čaj a bude-li i vodárnu. Bylo ale už půl desátý, takže vodárny nic. Nechali jsme se zavést na čaj do surový čajírny v průchodu přímo proti našemu hotelu. Společnost nám dělal pán ve středních letech, učitel dějů a zeměpisu, kterej se furt omlouval za zkurvenou vládu. Zatáh nám každému dva čaje a obdaroval nás výbornejma oplatkami Onan. Pak jsme obešli blok, páč jsme chtěli omrknout nasvícenou mešitu, ale byla dál než to vypadalo, tak jsme zalezli do hotelu a za chvíli vytuhli.

Sobota, 15. listopad

Museli jsme vstávat proklatě brzo, v šest hodin, páč v devět nám měl jet bus z terminálu a nevěděli jsme, za jak dlouho se tam městským busem dostanem. Autobusák socek byl našťestí kousek od hotelu, lístek stál pakatel, bylo docela chladno.

Na terminálu jsme marně sháněli snídani, takže jsme ve stánku u pána popili čaj a zajedli to dvěma sušenkama. Pak jsme asi do deseti čekali na bus.

Krajina za oknem byla supr. Hory se zasněženěma vrcholama vyrůstaly z pustiny a co chvíli je zahalily mraky. Chvílema jsem vytuhával, mezitím čuměl a kochal se. Na jídlo jsme zastavili asi až ve dvě, z bůhvíjakýho důvodu ve strašnej jídelně, kde měli jen tmavej a světlej kebab. A cibuli. Dali jsme si radši jeden světlej napůl, chleba stál taky za hovno, prostě bída. O pár kiláků dál byl jídelen ráj, ale to jsme pozorovali jen zpoza okýnka busu. Odpoledne se pouštěl film, ten o zcizenym koberci, kterej jsme viděli převcírem. Pruda.

Další zastávka odpoledne byla podobná tej první, akorát místo bylo honosnější. Jídlo ovšem žádné. Já hlídal, aby nám neujel bus a Ady běžel do budovy vedle a dotáh dva kuřecí hambáče. K večeru začali v buse topit...

Střídali jsme se u okýnka, kde to bylo jako ve výhni a při noční zastávce chtěl Ady zabrat volný místo vzadu v buse, což se přes hádku s docela nadřeným kokotem nepovedlo. Musel mít prostě vypíčený hnáty přes uličku na to volný místo. Takže Ady byl ráno v Bandaru docela hotovej, lezla na něj chřipka či co.

Neděle, 16. listopad

Na terminálu jsme svlíkli a sbalili teplý bundy, bylo vedro jak prase, dali čaj a zam zamku a obfotili obsluhy dvou jídelen. Chtěli jsme do města dojet sockou, ale po chvíli chůze nám týpek stopnul tágo a museli jsme jet.

Ve městě to řádně žilo. Oproti minule, apoň se mi to zdálo, ty bylo víc ženskejch s maskou přes xicht, v pěkně barevnějch šatech. Prolezali jsme hustobazarem a pokukovali po takovejch těch plandavejch košilích, ale marně. Nakonec jsme skončili v řádně native čajovně v srdci bazaru, kde jsme poprvé okusili vodárnu s normálním tabákem, páč ovocnej nevedli a ke všemu pán hulící vedle povídal, že ovocnej je zdraví škodlivej. No těžko říct, každopádně ten surovej víc nakládá. Adymu osazenstvo čajovny, či spíš personál, odborně zalátal rozdrblý kalhoty. Furt do nás lili čaj a každému druhému jsme vykládali, odkud že jsme.

Nahulený jsme se přesunuli před bazar k moři, v domnění, že sednem na speed boat, kterej kotví kousek odtud a doplujem na Qeshm. Ovšem kvůli rozbouřenému, nebo spíš neklidnému moři rychlolodky nejezdily a všichni nás posílali kamsi na Bahonar, odkud údajně jezdí větší lodě. Napřed jsme to zkusili pěšky, ale v tom vedru to moc příjemný nebylo, tak jsme se zas ptali lidí na bus, ale hodnej pán nás naložil do tága, kousek s náma a malou dcerkou popojeli, zaplatil tágaři asi 1,2 USD a ten nás očividně vypružele, že nás nemůže pořádně pumpnout, odvez do možná 10 km vzdálenýho přístaviště.

Loděnka stála asi 3 USD pro oba. V čekárně jsme dojedli zbytek rozteklý studentský pečetě, rozdrolenou tatrunku a asi za 20 min se nalodili na starou bárku. Na palubě se s Ádou dala do řeči né úplně krásná holka, vdaná a studující na Qeshmu anglickou literaturu. Po vyplutí z přístavu jsme šli čumět na příd'.

Moře nebylo moc čistý, sem tam takový dočervena, všude parkovaly veliký lodě a mezi nima proplouly menší. Pěkně to foukalo, kouřit se nedalo. Asi v půlce cesty se s náma dali do řeči kluci, asi osmičlenná banda z ostrova. Povíдали jak kalí a hulí a na mobilu mi předváděli video s felací. Piercing je udivil. Napsali jsme si telefén, že jako večer dotlačí nákej šítek, ale nakonec z toho nic nebylo.

Po peripetiích se sháněním ubytování jsme prošli městečkem, vypili pár čajů, pojedli sendviče za 10 Kč a večer vyhulili mátovou vodárnu v čajovně s výhledem na moře.

Neděle, 16. listopad, asi 17 hod., ostrov Kešm

Tak to bylo skoro v prdeli. Před chvílí jsme připluli bárkou na ostrov Keshm, abysme trochu vyčlunuli, ale náš oblíbenej hotýlek Sahel je plnej, stejně tak jako ostatní tři, kde jsme se byli ptát. Už jsme se viděli chrápat pod lajntuchama někde ve křoví u pláže, ale našťestí jsme hned vedle Sahelu objevili ještě jeden, ne moc označenej hotýlek a tady pro nás pán vyškráb trojlůžák s tím, že zejtra bude o pět doláčů lacinější double room. Je to moc dobře, páč Adyho nějak složila noční jízda busem a není úplně gut. Asi teplota. Dáváme si osvěžující citrónový pivko.

Pondělí, 17. listopad

Pěkně jsme se vyspali, ani nebylo moc horko. Po sprše a další očištění jsme vysmahli ven, v krámku jsme zakoupili vaničku sýra a čtyři plackovitý chleby. Ještě předtím jsme popili v naší oblíbené čajovně v průchodu čaj a pak se přesunuli do parčíku k moři sníst tu vydatnou snídani. Chtěli jsme si ještě dopřát olivy, ovšem měli je jen ve velicejch sklenicích. S výhledem na záliv chutná dobře. Bahmanem jsme to zakončili a šli do města vyhledat směnárnu.

To se nám zdařilo asi na pátej pokus, až v modernější části městečka. V bankách samosebou neměnili. Kousek od exchange officu jsme zalezli do net kavárny, napsali domů a zjistili, že návštěvní kniha na stránkách nefunguje. Pruda.

Byla hodina po poledni, slunce si jelo jako svině a my se sunuli do hotýlku přebytovat se z trojáku na dvoják. To se po krátkym dohadování a za účasti asi tří lidí zdařilo, takže jsme přenesli bágly a opět vyrazili ven.

Zakoupili jsme ledovou zam zamku a vodu a s plavkama v mošně zamířili k moři. Cígo jsme dávali v altánku v našem parčíku, vedle piknikující dvojice kluků, od kterejch jsme dostali pytel pistácií.

Při moři, hustou rybářskou vesničkou, jsme se ploužili až skoro k přístavu, na to místo, kde jsem si před čtyřmi lety vykurvil prst na noze, ale ke koupačce jsme se neodhodlali. Odchyt nás tam kluk, vyfotil si nás a anglicky neuměl ani slovo. Vyfotit se s náma ale nechtěl.. Zabrali jsme místo ve stínu v zavřenej čajovně a kochaje se pohledem na moře požírali pistácie a četli knihy. Pohodička.

Mezitím nastal odliv, moře docela znatelně ustoupilo a odhalilo skalnatý pobřeží. Do městečka jsme šli tedy při vodě a zkoumali, co moře vyplavilo. Pěkný škeble, krabi a tuny bordelu. Děti si na obnaženejch plochejch šutrach hrály, ženský seděly a čuměly na moře a na skalnatej Hormoz. Rybáři vytahovali loďky na břeh, kočky hledaly něco k snědku v košíkách a haldách bordelu a pejsci se povalovali ve stínu čehokoli.

Pomalou jsme došli k hotelu, bylo asi po čtvrtěj. Po cígu na pokoji jsme zašli do čajovny na vodárnu a pár čajíků. Pořádně jsme si tím tabákem nakouřili hlavy a před pátou jsme došli vedle na sendvič.

Byli jsme za ten horkej den docela ucaprcaný, takže jsme zalezli na pokoj a četli si. V půl devátý nás to ale sralo, tak jsme šli ještě ven na poslední vodnici u Perskýho zálivu.

Pondělí, 17. listopad, asi 21:55

Vrátili jsme se z přímořský vodárny. Mátovo-ovocná, moc dobrá. Předtím jsem ochutnal zdejší zmrzku, tak se snad v noci neposeru. Mrzutý je, že Adyho několikrát vzala křeč do půl těla, dneska už asi podvacátý, s čímž si moc nevíme rady. Venku je příjemně, v parku vedle čajovny chrápou na zemi socky. Takový balíky zabalený v hadru ležící na kusech papundeklu. Už se připravujeme na Indii.

Úterý, 18. listopad

Ráno jsme dali sprchu, pobalili věci a vycheckoutovali se z hotelu. V průjezdověj čajírně jsme se rozloučili s týpkem a stejně tak v sendvičárně.

Seběhli jsme do přístaviště speed boatů a nečekali jsme ani minutu a už jsme seděli v loďce. Kluk to bystře zběsilou rychlostí vstříc Bandar Abbasu. Letělo to jak prase, přískokama po vlnách, úplně to prohejbalu laminátovou podlahu člunu.

Po vyloďení jsme zamířili na zastávku busů, poptali se, kterej jede na terminál, a usedli. Za dvě minuty nás přesadili do vedlejšího busu. Za další tři minuty do dalšího, kterej se nakonec opravdu rozjel směrem k terminálu. Vedro bylo.

Na busáku jsme zakoupili lupeny na 18. hodinu a složili bágly do stínu nádražní budovy. Další hod'ku jsme kecali s mladejma prodavačema hodinek a voňavek, klukama z Afghaništanu a dověděli se náký informace z tadytý horký oblasti.

V parku při pikniku jsme strávili zbytek času do odjezdu busu. Nevim, čím to je, ale opět jsme vyfásli nejzkurvenější sedadla vedle zadních dveří u automatu na vodu, kam si furt chodili lidi čepovat. Sedadla ke všemu nešly polohovat a místa na nohy bylo cca 20 cm. Teda vůbec jsem se nevychrápal, ani si moc neodpočinul a to nás měl čekat dost obtížnej den. Přechod do Pákistánu.

Úterý, 18. listopad, 12:30, terminal Bandar Abbas, 35 °C

Povalujeme se na terminálu v životadárnym stínu nádražní budovy. Kluci nám co chvíli nabízí voňafky, hodinky a kdoví co ještě. Bus do Zahedánu nám jede v 18 hodin. Vedro je kurevský.

Úterý, 18. listopad, 16:20, Bandar Abbas, parčík u moře

Tak jsme si tak vyšli pryč z busáku, že vyčilnem u moře a jak jsme si sedli do stínu stromů, za tři minuty nám byla naservírována ryba s rýží a chlebem od vedle piknikující trojice. Bylo to moc dobrý.

Když jsme to snědli, šli jsme je obdarovat brožurama o Čechách. Pozvali nás na kobereček a ládovali nás pomerančema, mirindou a čajem. Takovej starší pán, jeho paní a sestra. Kecali jsme o všem možným, dámy pak šly brázdit pobřeží, který se teď při odlivu stáhlo snad o 300 metrů. S pánem jsme si dál vykládali, pouštěl nám videa na mobilu a opět potvrdil všeobecně odpor k Chomejnému. Pěkně jsme vyplnili to čekání na bus.

Středa, 19. listopad, Pákistán

Do Zahedánu jsme přijeli lehce před šestou ráno. Poušť už vypadala hustě, město jakbysmet. Jakýmsi společným tágem jsme za 5 USD na osobu vyjeli od terminálu na asi 80 km vzdálený hranice. Pohodovej řidič-děda nám sem tam něco pověděl, ale moc jsme mu nerozuměli. Snad jen, že Irán not gut, Pákistán gut.

První fízláckej check-point jsme objeli asi třístametrovym obloukem pustinou, páč jsme vepředu seděli tři a fízlové by prej chtěli prachy. Krajina kolem pustá, v dálce se tyčily tmavý hory.

Před čarou sjížděly některý auta ze silnice, děd pravil, že to je cesta pro „no passport“, zatímco ta naše hlavní je „with passport“. Prodrali jsme se zácpou před celnicí, bylo vidět, že se děda vyzná. Na iránskej straně stál slovenskej a polskej kamión, ale řidiče jsme neviděli.

Než odemkli celnici, dal se s náma do řeči kluk, povídal, že makal čtyři roky v Holandsku a radil nám co a jak. Děda nás pak jako první protáh pasovou výstupní kontrolou a už jsme byli v zemi nikoho a trnuli, aby nás pustili do toho Pákistánu, páč s jednovstupovym vízem do Iránu a výstupním razítkem by to byla pěkná pruda.

Naštěstí to dopadlo dobře a po vyplnění vstupního formuláře a nafocení našich ksichtů přes webkamery do kompů jsme byli vpuštěni do toho civilizací zapomenutýho státu. Pak nás ještě zavedli do místnosti, která zvenku připomíná hajzly, někam si nás zapsali a opět bez jakýkoliv kontroly bágů jsme byli už opravdu v Pákistánu.

Vyměnili jsme zbytek rijálů na rupky, ale po nákupu jízenek do Quetty nám jich zbylo jen 120 a kurz byl nic moc, takže jsme od toho kluka z Holandu dostali 200 rupek a navíc nám vyměnil 100 USD. Byl moc hodnej.

Čekala nás hustocesta napříč Balúčistánem. Nalodili jsme se do pěkně barevnýho busu, asi už historickýho, ale pěkně vyšperkovanýho kousku, spolupasažéři příkurtovali zavazadla na střechu, jen my jsme si je mohli vzít dovnitř. V.I.P.

Popojeli jsme asi kilák do Taftanu, kde jsme s partou echt Pákistánců, vedenou Sandokanem, najedli v jednom hotýlku. No, spíš v jídelně. Sed si knám pán od nás z busu, kterej nám pak celou cestu pomáhal. Hlavně pak večer s hledáním noclehu. Sandokan za nás

zatáh čaje, byly docela dobrý, s mlíkem. Městečko se zmítalo v bordelu, ale to nás asi čekají horší místa. Chlapi dojedli, my dopili a šinuli jsme se ulicí vírem prachu k už vytrubujícímu busu. Zanedlouho jsme odrazili.

Než jsem si uvědomil, že se tu jezdí vlevo, říkal jsem si, že ty protijedoucí nákladáky asi neminem. Silnice byla zpočátku asfaltová, docela i pěkná, hory v dálce, pustina jak prase kolem. Krajina se jen pomalu měnila z kamenitý pouště na polopísečnou, takový malý duny se tam tvořily. V kombinaci s pálicím sluncem to působilo dost nehostinně. V červeným busíku bylo ale příjemně, i když občas docela prašno.

Za pár set kiláků zmizel asfalt, kus jsme jeli vyprahlejma plošinama pouští a jednou jsme při uhejbání kamionu zapadli předním kolem do příkopu. Teda do krajnice tvořený pískovým valem. Vypadalo to docela zajímavě, hlavně zpočátku jsem měl dojem, že se převrátíme, k čemuž našťestí nedošlo. Než jsme stačili vylézt s foťákama ven, řidič to zkusil na zpátečku a ta stará herka to opravdu dala, normálně vycouval. Mohli jsme pokračovat.

V podvečer už se okolí „zútulnilo“ roztroušenýma travinama a křovíčkama. Projížděli jsme kolem pár oáz na úpatí hnědejch skalnatejch hor. Soumrak přišel mezi dvěma zastávkama na modlení.

Z okýnka bylo už vidět kulový, tak jsem se omotal do šátku a trochu v rámci možnosti pochrupeval.

Příjezd do noční Quetty nám úsměv na rtech rozhodně nevykouzlil. Všude vojíci, co vypadali jako teroristi z počítačovejch her, bordel a ke všemu zima. Bylo asi 22 hodin.

Našťestí nám pomohli kámoši kolem Sandokana a toho hodnýho pána, kterýho máme kontaktovat hned po příjezdu do Lahore. Naložili jsme se všichni do mikrododávky a nočníma ulicema někam vyjeli. Chlapci byli hrozně vysmátý, nejvíc Sandokan, kterej telefonoval ze dvou mobilů současně, tak jsme se cítili aspoň trochu veselejš. Všichni nás totiž od spaní a vůbec pobejvání v Quettě odrazovali. Ale co se dá dělat, bus do Karačí jede až zejtra.

Dodávčička zastavila, pán, náš best friend, nás uved do hotelu a omlouval se, že je to za 800, když my chtěli za 500. Ale my jsme byli rádi, páč samotný by nás takhle v noci natáhli mnohem víc. Podarovali jsme ještě pána pohledama z Čech a po rozlučce a slibu, že se sejdem v Lahore, se s poskokem odebrali na cimru.

Kvalita standardní, ovšem bez topení tu byla dost kláda. Koupelna s hajzlem byla, ale kvůli chladu jsme využili jen ten sráč. Chvíli jsme kecali a asi po půlnoci zalezli do cejch a pod zablešený deky.

Středa, 19. listopad, 22:25, Pákistán, Quetta

Jsmo v Quettě, ve městě, před kterým nás všichni varovali. No, hustý je to tady strašně. Vygradovala tu dnešní cesta Balúčistanem. Našťestí se nás ujali extra hodný chlapi a našli nám ted' večer hotýlek v srdci Quetty, jak se zdá. Všude je strašně vojáku, kvéry a kulásky čumí odevšad. Cesta sem 500 km pouští byla taky hrubá.

Čtvrtek, 20. listopad, Quetta

Probouzíme se až v půl desátý. A to díky vřískajícím dětem a pokojí bez oken. Je relativně chladno, chrápal jsem v mikině s nasazenou kápí. Sereme, balíme, platíme hotel, to je v pořádku, ale poskok chce další kilo. Přitom na účtu je započítanej servis 150. Dostal 20.

Vylejzáme na uličku, je už pěkně slunečno, ale docela zima. Kolem jezdí barevný motorikši, oslí povozy a fousáči se šátkama na palicích tu krosí na bicyklech. Parádní všudypřítomnej mrdník. A to s velkým M. Naproti našemu hotelu Al-Emirates jsou další hotely, stejně jako ve vedlejší uličce, kde dostáváme ranní čajík s mlíkem a obfocujeme pana

čajvařícího. Vykukuje zpoza stánku, kolem palice mu visí konvičky, no je to paráda. Čaj mi chutná.

Trochu nás trápí, že lidi povídají něco o strike, asi jako stávce, a že z města dneska nic nepojede. Vymejšlíme, kde se budem celej den flákat, když jsou všude po zuby ozbrojený a hustě vyhlížejší vojáci. Naštěstí další pán, kterýho se ptáme, povídá, že busy jezdí a hned nám chytá rikšáka. Má nás za 50 PKR hodit na busák. Je to asi nějaká slabší kubatura, páč ostatní rikši nás bystře předjíždí.

Rikšák chce nakonec 50 PKR za osobu, ale dostává celkem 70 PKR a je spokojenej. Na ulici jsme zatím neviděli ani jednu ženskou, vlastně až do večera.

Autobusáky, jak později zjistíme, jsou tu vedle sebe tři. My ze záhadného důvodu vcházíme na ten nejbrutálnější a už kupujeme lupeny na 18. hodinu do Karačí. V kanclíku si necháváme bágly a vycházíme na hlavní ulici trochu se projít. Jdem na protější docela fajnověj busák a z nedostatku jinejch příležitostí lezeme do nádražní restaurace. No je to noblesa. Poroučíme si dhál, páč neznáme jiný jistý jídlo a s chlebem, vlastně čapátí, nám moc chutná.

Objednáváme si čaj, ale to už na mě pokyvuje chlap z kuchyně s papírovou ruličkou v ruce, takže se přesouváme mezi ohromný hrnce s vařícím se mlíkem a bůhví čím ještě. Chlapi nám přepouští sesličky a už mam v hubě asi 20 cm ruličku a nasávám opiovej dým. Ady dostává taky rourku, tak inhalujem duo. Asi tak šestkrát. V půlce vchází do kuchyňky fízl, ale říká ať v klidu dál hulíme. Je to pohodář. Vypijem při tom ty mlíkový čaje a tak příjemně opojení platíme a odcházíme pryč.

Jdem okouknout most přes trať a kousek naší ulice, ale na konci stojí ozbrojenci, tak to zas otáčíme a jdem to očihnout na náš busák. Chlapi nás zvou mezi sebe, vykládáme, jak se dá, dáváme pár čajíků, a dokonce dostáváme asi 30 PKR od starýho starce, o kterym ostatní naznačujou, že je finished.

Jeden z pánů povídá, že je elektromechanik, vede nás do svý dílny a ukazuje nám starýho mercedesa, u nějž si sám přehazoval volant zleva doprava. Je to pořádná kára zralá k sešrotování. Pán se chlubí, že vrak má motor z toyoty!?

Přidružuje se k nám týpek, co nám prodával lístky, se svym kámošem. Kecáme, slovo dá slovo, a kluci volají na chlápka, co stojí na střeše busu a něco tam nakládá. Že má hašíš. Taky že ho za dvě fotky, který Ady pořizuje, dostáváme tak 2g. Jdem to smotnout do čekárny, aby nás nikdo nerušil. Dělam jednoho po česku, elektromontér cpe jednoho do cigára. Hulíme to jenom s nim ve vedlejší dílně, kluci nehulí.

Pán během hulby ukazuje a popisuje různý díly a součástky z busů. Má tam pěkněj mrdník a spoustu materiálu. Asi se specializuje na automatický převodovky. O těch povídá, že jsou dobrý, manuální ovšem finished. Vyhulený dost vylejzáme na busák a jdem zas tou naší ulicí, o který lidi snad tvrdí, že je bezpečná, asi 200 metrů na druhou stranu. Na chodníku se v bordelu pasou kozy, chlapi v pokleku chčijou na chodník u zdi.

Cestou každějch třicet metrů dáváme řeč s kolemjdoucima, kvůli absenci laviček dáváme cígo na kraji silnice. Sluníčko pálí, ale je na mikinu a víc. Vojenskej zátaras se přiblížil skoro k našemu busáku. Fousáči s kuláskama a šátkama přes ksicht čumí z projíždějících aut. Neni to úplně příjemnej pocit.

Kupujem trochu pistácií a v restauračce na kraji vedlejšího, taky humusáckýho busáku dáváme zas výbornej dhál. Tentokrát nám pan vrchní dokonce přidává, je to s tím křupavym chlebíkem fakt lahoda, pěkně to pálí. Přežraný kupujeme ještě vodu, celý to stojí hovno.

Ted' jsme v naší čekárně a pán se tu asi metr přede mnou modlí na červenym koberečku. Je to takový zvláštní, ale asi mu vůbec nevaříme.

Pátek, 21. listopad, 02:08, opět Quetta

Udělalí jsme jednu z největších cestovatelských chyb. Zapomněli jsme pasy ráno v hotelu a zjistili to tři hodiny busem od Quetty cestou do Karačí!!! Hotovo.

„MUSLIMOVÉ NEJSOU TERORISTI!“

To máme všude zvěstovat, jak si přál jeden z fízlů, co nás dovezli teď v noci na hotel. Sapík celou cestu nevědomky třímá hlavní na mě. Ráno tu údajně nákej voják zastřelil člověka.

Stalo se to tak:

Celej den jsme se poflakovali asi na půlkilometrovým úseku takový hlavníjší ulice kolem busáků. Vůbec jsme si nedělali žádný starosti, pohoda, klídek. Jako na potvoru jsme celej den nemuseli ukázat pas. Takže asi v půl sedmý nastupujem do busu, rádi, že jsme to přežili a vyjždíme.

Asi za dvě hodiny Ady zjišťuje, že nemá pas. Já jakbysmet. Nastávají horký chvílky. Vymejšlíme co a jak. Je asi devět večer, město daleko, ke všemu plný vojáků a mužů ve zbrani.

Za chvílku už naši situaci zná celý osazenstvo busu. Kluk poskok volá klukovi, se kterým jsme odpoledne kecali. Ten slibuje, že pasy zítra vyzvedne, ale to je stejně v prdeli, pasy prostě nemáme a musíme zpět. Další půlhodka uběhne, všude tma jak v prdeli, žádný město v dohledu.

Na důrazný přání nám zastavujou kdesi mezi pár barákama. Kluk nám domlouvá odvoz zpět do Quetty hustým busem předělaným na nákladák. Je to prolezlá herka s rozmláceným předním sklem, děravou podlahou a s nákladem tak pro tři nákladáky. Vezeme nějaký pytle.

Stojíme tam, kluci od auta jsou v pohodě, samá sranda, my jsme ale docela zatáhlý. Už vidíme, jak budem muset za tejdén letět domů. Čekáme asi 20 minut na řidiče, kterej nejde a nejde.

Pak se ale odněkud přihrne, auták už je nastartovanej, dostáváme deky, páč zima asi bude, a pomalu vyrázímě. No, je to hrůza. Sedí se mi celkem obstojně, bohužel ta situace s pasama nám trošku znesnadňuje užít si pocity z jízdy. Asi po hodce stavíme na čaj. Chlapci nás zvou i na dobrou jakoby bábovku. Sedíme s osazenstvem našeho busího spasitele na piedestalu kolem rozhicovaného přímotopu. Po cígu zvedáme kotvy. My v naději, že pasy budou.

Cesta kurevsky neutiká. Není se ani čemu divit, jedeme průměrně tak čtyřicítkou. Vozovka opravdu není ideální. Místama žádná. Kolem půl druhý vjždíme opět do Quetty. Po prázdných ulicích jezdí akorát kolony vojáků. A fízlů.

Nákladobus nás vysypává před našim známým busákem, což je gut, ovšem nikde nikdo. Jen mikrododávka samopalníků, jak za chvíli zjistíme – fízlů. Chtí vidět naše pasy, což my taky, ale spokojí se s kopií. Asi nevypadáme šťastně, takže se chlapi rozhodujou, že nás k hotelu odvezou. Víme našťestí jméno i ulici.

Po pár minutách jízdy a lehkým zaváhání kudy dál, najednou stojíme před Al Emirates hotelem. Je zalígrováno, ale mocně zvoníme a klepeme, pak zvoní i jeden fízl a ten kokot, kvůli kterému jsme tu ty pasy zapomněli, vochrápanej slejzá ze schodů. Fízly asi moc rád nevidí, ale mektá, že pasy jsou na recepci. Hurá.

Jsmo to holt pěkný dementi, doufam, že si vezmeme ponaučení pro příště. Pikolík nás zavádí do pokoje, na chodbě hotelu chrápe pár lidí na zemi. Ady dojde ještě s tím vejrem pro deky a jdem chrápat. Byl to tedy dost vzrušující den.

Pátek 21. listopad, Quetta

Zase jsme si přispali. V noci byla kláda, ráno žádný sluneční paprsek, pokoj opět morna bez oken, takže jsme se probrali až v půl jedenáctý. Chrup jsme vydrbali radši z vody z PET lahve a sešli dolů do recepcie. Šli jsme hned po pasech, páč v noci jsme je neviděli, jen o

nich slyšeli. Pan recepční je ale opravdu vytáhl, pěkně z pouzdýrka, zinkasoval 1000 PKR, zmrld, a my mohli vyrazit.

Ady hned po probuzení běžel pro cigára přičemž ho kontaktoval týpek, abysme pak přišli na čaj do jeho krámku s hračkama.

Tak si tu sedíme, krámek je to tedy s příslušenstvím k mobilům a telefonní stanice. Kluk jako by z prdele vypadl Sáméroví Superstárovi, jen má, chudák, něco s dlaní. Mluví bleskurychle anglicky, vypráví nám o zdejší situaci a vyzvídá o nás. Klasika. Bohužel pro Adyho, kluk místo čajů objednáva takovej banánovej koktejl s kdečims, jakousi multivitamínovou pumu, kterou prej budem cítit ještě večír na cestě do Karačí. Mně to dost chutná, ale Adymu se do toho moc nechce. Povídá cosi o mlíku, ale nakonec to vysrká. Kluk by nás nejradši zdržoval celej den, jenže už je půl jedný, tím pádem se loučíme a míříme jakoby na busák, ale zakrátko chytáme rikšu a necháváme se tam odvézt.

Tentokrát nakupujem lupeny na tom o něco lepším busáku, jsou dokonce o 200 PKR levnější. Za několik hodin poznáme proč.

Vypijem nabídnutej čajík, bágly složíme za plentu, kde je čekárna pro ženský, ale teď je tam na koberci jen pár polštářků a aparát na přípravu čaje. Odlehčený, obohacený o informaci, že tahle ulice, kde jsme včera v domnění bezpečí trávili celej den, je dangerous a že bazar je v pohodě, odcházíme na bazar. Už mi to ani nepřijde, každěj kydá něco jinýho a ještě na nás nikdo kvér nevytáh. Naopak. Všichni jsou snad ještě vřelejší a pohostinnější než v Iránu. Až je nám to blbý, přece jenom dostávat prachy od osmdesátiletýho váguse je dost.

Bazar začíná za pár ulic sekcí s gumama, tedy pneumatikama. Většinou jsou už dost v prdeli, týpci je mejou a načerňujou, z těch už opravdu nepoužitelnejch vyrábí jiný týpci vedle pantofle. Bordel je samozřejmě všudypřítomnej. Ve vzduchu je spousta prachu a písku, ulice jsou jakoby zamlžené. Auta, busy krásně malovaný, rikši.

Procházíme tím zase jiným bazarem, u jednoho 31 letýho kluka, co má čtyři děti, kupujeme šalvar kamíz, ten místní mundúr: dlouhou košili a kalhoty s obvodem tak 2,5 m. Každěj po sedmi stovkách. Hned jsme si to dole, kde kluk šije hadříky pro ženský, navlíkli, abysme líp zapadli do davu a jen tak nás neodbombovali.

Ady začíná bédovat, že se asi posere. Na rušnym náměstíčku, vedle davu modlicích se chlapů, se kolem nás utváří shluk. Fotíme pár ksichtů a jeden mladák už táhne Adyho kamsi vysrat. Do mě furt najíždí mongolsky vyhlížející klučina zezadu kolem. Když kluk vede Ádu do mešity, zjišťuju, že tadyten mongolčik „hlídá“ mě. Moc nepokecáme, jen vyslechnu, že někde hraje fotbal.

Ady sere dlouho. Jsou to takový venkovní hajzlíky vedle mešity. Kluk Adyho nervózně vyhlíží, čeká takřka před srací kójí. Po deseti minutách Ady vylejzá a další čtyři minuty něco řeší u umyvadla. Problém s botou, či co. Děkujem klukům, že se byli s Adym vysrat a směřujem to k nádraží. Cestou vyhlížíme jídelnu.

Jedna taková velkojídelna je furt narvaná, ale v uličkách bazaru zalejzáme do jedný parádní malý, hned vedle pečou výborný chleby, kterejch k dhálu říznutým sabzí sníme hned tři. Dostáváme zas přidáno, takže odcházíme zcela přežraný. Bylo to moc dobrý.

Loučíme se a fotíme s panem vedoucím a berem to rychlým krokem zpátky na busák. Je už po čtvrtěj, bus má jet v pět.

V čekárniče na busáku tvrdneme skoro do půl sedmý. Bus je samozřejmě obstarožní, naloženej k prasknutí i na střeše. Vevnitř se veze asi 50 starejch pneumatik a ulička je vyskládaná pytlema s bůh ví čím. Sedíme sedadlo za dveřma, bágly pod nohama, páč zavazadlák je plnej. Ale co, pán říkal, že mají kvalitní nový busy.

Za tmy vyjíždíme. Prach v ulicích vytváří zvláštní atmosféru. Pár checkpointů a jsme venku z města. Cestu už známe, aspoň kus. Snažim se vytuhnout. V noci je pauzička, jdu se vychcat, ale moc mi to nejde, hrozně málo pijem ze strachu z pochcání. Je to na hovno. Berem naftu a jedem dál. Klima v busu je nečekaně v pohodě.

Sobota, 22. listopad

Asi v pět ráno nám prasklo poprvé kolo. Probral jsem se za chvíli a šel to ven skouknout. Zbejvalo pár minut do rozbřesku, stáli jsme v protisměru na kraji cesty uprostřed planin a hor. Chlapi se na kopečku vedle busu společně modlili. Pak rozdělali před busem fajrák a asi nák uvařili čaj. Potom konečně odněkud přivezli nové kolo, relativně briskně ho vyměnili a mohli jsme pokračovat v jízdě. Do Karačí to bylo asi 170 km.

Krajina kolem cesty byla docela fádni. Takový kaňunky a křoviska, ale na ohromnejch pláních a plochách. Z obzoru vyrůstaly hory.

Asi v deset jsme dojeli na velké checkpoint, projížděli nám rentgenem brašny, bágly co ležely v buse kupodivu ne. Ale pár balíků ze střechy sundali ještěrkou a zřejmě je taky prohlíželi.

Zhruba za hodinu po vyjetí vyšla rána. To nám ruplo další kolo. Možná to samý. Řidič a crew ale vyhodnotili, že bude nejlepší dojet někam k obydlí, takže jsme asi desetikilometrovou rychlostí pokračovali pár kiláků k opuštěnej benzínce s haldou pneumatik na protější straně cesty a než jsme stačili vyhulit dvě cigára s pánem jakoby Indem, jelo se dál. Fousáči z busu z toho měli taky už prdel. Začínalo bejt dost vedro, ty rubáše se teď hodily.

Čím blíž jsme byli Karačí, tím se sídla kolem cesty zhušťovala, přibíjvalo aut, povozů a lidí. Terminál je pořadnej flák od města, lezem tedy do přistavenýho busu, odlehčení o zimní bundy, který jsme odložili do bordelu vedle odjíždějícího busu. Ujal se nás místní Lešek Semelka, kterej s náma přijel z Quetty a vypadal hustě. Jako Lešek.

Bus jel docela dlouho ulicema přecpanejma rikšama a všim možnym. Vysadil nás asi někde u bazaru, nebo co to kecali. Lešek nám chytil rikšáka, něco furt domlouval, ale s odvozem souhlasil až druhej o kus dál. Lešek má tak 140 kg, takže nás byla rikša plná. Seděl jsem pod báglem, brašna se všema prachama a pasama mi vlála z rikši.

Zácpy jak svině. Auta, busy, velbloudí povozy, oslí povozy, rikšáci a motocyklisti, kolaři a pěšci. Strašně. V nejhustší zácpě jsme se přilepili za houkající požární vůz, ovšem i tak jsme víceméně stáli. Hustota hrozná. Prej má Karačí 22 milionů obyvatel.

Dodrcali jsme se do čtvrti Saddar, asi křesťanský, tomu ale nasvědčuje asi jen kostel, co stojí za parkem vedle mešity. Lešek nám poradil levnej hotel a pokračoval rikšou dál. My vyměnili v hotelu Paradise 70 USD a o dvě ulice dál zalezli do doporučenýho hotelu Al-Bilal.

Je to docela velký hotel ve velkym baráku, ubytovali nás asi ve čtvrtym patře, takže je slušnej výhled na mrdník na ulici. Ulice tu prostě pulsujou, žijou, troubí a smrdí. Nocleh pro dva s koupelnou a SAT TV by měl bejt za 600 PKR, ale to se potvrdí až ráno. Nechali jsme na pokoji věci a šli ven. Hladoví jaxvině hledat jídelnu.

Vzali jsme to jako na potvoru špatnym směrem, takže jsme prolezli pár ulic, než jsme v bazaru s hadrama zalezli do pěkný vývařovny a dali si dávku sabzí. Takovou sračku ze zeleniny, kořeněnou, pálivou a dobrou. Tedy aspoň zatím mi tu všechno kupodivu dost chutná.

Najezený se vracíme na pokoj, dáváme zasloužený sprchy a vydáváme se zas do toho blázince.

Je to dost. Prodíráme se na kontakt mezi autama a rikšama, v očích prach a v kapse toho špeka. Hasíme si to ke kostelu, bohužel parčík kolem je zavřenej, tak musíme do toho parku naproti, kde se povalujou a pospávají kvanta socek a pochybnejch individuí. Na zábradlíčku dávno zlikvidovaný kašny, nebo spíš jezírka, uprostřed, hulíme celkem v klidu hašišáka. Dost to nakládá, ještě s těma jejich cigárama je to nářez.

Příjemně zhulený vycházíme z parku do ulic, kde je to teda mezi těma povozama dost šileny, chce to rychle jednat, jinak člověk prostě nepřejde. Prolezáme uličky a náký bazárky,

pídíme se po studenej limče. Karačí jsou zaplněný ulice. To je asi nejsilnější zážitek z tohoto města. Zatím.

Z nedostatku místních limonád kupujeme Pepsi, ze který v menší paranoie odlupuju vinětu. Prodiráme se furt těma davama, fotim zácpy a barevný vyšperkovaný busy.

Kousek od našeho hotýlku dáváme čajík, kupujeme tři vody, muffiny a náký oplatky a ještě s granátovejma jabkama v mošně zalezáme do hotelu na pokoj. Zvenku je slyšet ulice. Den to byl opět plnej zážitků.

Sobota, 22. listopad, 15:55 Karačí, hotel Al-Bilal

Jsme čerstvě po sprše na pokoji hotelu v zatím asi nejhustším městě. První pocity: lidi, auta, smrad z nich (z aut víc), prach, šrumec, rikši, motorky, bordel, lidi...

Neděle, 23. listopad, Karačí

Včera večer, zhruba kolem 22. hodiny, vypadla v hotelu elektrika. Nevíme, jestli v celej ulici nebo čtvrti, páč jsme se radši zamkli v tej kobce bez oken a doufaje, že nás případnej útok mine, v pohodě vytuhli.

Procitli jsme asi ve třičtvrtě na deset. V pokoji bez oken (teda s oknem do asi 20 cm širokýho světlíku) je samozřejmě tma jak v prdeli, ale pikolici se zrzavejma palicema už nějakou dobu rámusí na chodbě.

Pomalou dávkou sprchy a podobně, tak náč balíme a před půl jedenáctou hlásíme check out. Dole na ulici to kupodivu moc nežije, na chodnících hrajou prim „knihupectví“ rozložený na kusech hadrů.

Brousíme několika uličkama a hledáme vhodný místo pro snídani. V dohledu není žádná sladkostárna ani pekárna, tak lezem do jídelny na celkem už rušnej ulici. Jídelák je v urdu, chlápek mluví urdu, ale našťestí asi pobral, co chcem, a dotlačí čaj s mlíkem a dost ucházející jakoby koláč-bábovku. No moc toho ale není, už se těším na pořádný sabzí. Ale jako snídanež je to OK.

Po lehkej snídě bereme rikšáka na vlakáč. Je to relativně kousek, ale stojí to jen 40 RP, tedy 5 Kč na osobu. Chvíli bloumáme kde a za kolik koupit lupeny, nakonec se nám to zadaří. Economy class bez lehátka za 950 PKR na hlavu. V Lahore to má bejt zejtra, asi v půl dvanáctý dopoledne. Dva lístky jsou skoro na A4. Chlápek, co kupuje před náma, toho má asi metr.

S bágla na hrbech vylejzáme z nádraží a ptáme se kudy k nákej velkej mešitě. Rikšáka odmítáme, naznačujem, že chcem jít pěšky. Po mostíku přecházíme soustavu kolejišť. Na druhej straně stojí dva pojízdný stánky se smaženejma rybama. Mají jich hafo druhů a dost smrdí.

Mezi zdma vojenskejch základen a nemocnic jdem asi kilák a půl, když tu vedle zastaví pěkná nová honda, chlapík něco říká Adymu, tak se s ním jdu taky pozdravit a on tahá 1000 PKR a se slovy že jsme turisti, jeho friends, ji nutí Adymu. Odmítnout nelze, naopak pán loví ve šrajtofli a podává mi taky litr. Jsme z toho celý nesví, ale pán vypadá docela zazobaně, tak ho to snad nezruinuje. Radí nám, jak k tej mešitě, říká, že v Čechách to jde celý náč do prdele, což se mu pokoušíme vyvrátit, ale vlastně víme kulový.

Na menším prostranství mezi barákama kupujeme chlazenou limču, somrákovi na dřevěnym vozíčku dáváme almužnu a hned se nás chytá zrzavej týpek, vyzvídá a odvádí nás asi 100 metrů k tej mešitě. Zvenku vypadá docela pěkně, je zas jiná než jsou tu běžný, ale vevnitř!

Je fakt boží! Kulovej strop, kulatej půdorys s průměrem možná 80 m. Na zemi nic, jen koberec. Ozvěna supr. Jsme tam jen my, ten chlapík a ještě nákej Polák (už druhej na cestě) s jakýmsi průvodcem, co údajně pracoval na českaj ambasádě. Mešita působí fakt příjemně, monumentálně a klidně. Ne jako přeplácany kostely s umrlčí atmosférou. Fotíme to, jak se dá,

obcházíme parkem kolem a pomalu odcházíme. Chtěli jsme je i finančně podpořit, ale týpci nechtěli nic.

Zasranejma uličkama plnejma prachu a smradu z vejfuků všech možnejch i nemožnejch vehiklů míříme zpět k vlakáci. Kecáme ještě s klukama hrajícíma na ulici kriket, pak s pánem, co dělal technika v oil factory, a rozhicovanou ulicí, kde pod stromem, v zajímavým outdoorovým holičství lazebníci zkrášlují místní chlapce, přicházíme ke stánkům s vysmahlejma rybama.

Ty nám moc chutě nedělají, ale vedle je jídelnička, tak dáváme sabzí s asi litrem oleje a cibulovým salátem. Tedy jako s cibulí. Je to dobrý, ale celkem studený, celkově horší než předcházející.

Jede nám to asi za hodku a půl, ale nádraží máme za prdelí, takže je ještě čas na čaj. Ten popijíme v uličkách za nádražím. Všude kolem jsou levně vypadající hotely a prádelny.

Cestou k vlaku kupujeme za 15 Kč šest litrů vody, abysme plnili pitnej režim. Dneska je fakt horko.

Nástupiště č. 1, odkud nám to jede, se pomalu zaplňuje lidma. Před příjezdem vlaku je tu přecpáno. Jdu se ještě vysrat, v tom haveloku mam trochu problémy, abych si nenasral do obřích kalhot, ale zmáknou to. Sračku už mam, ale trvalo to!

Vlak přijíždí asi načas, začíná chaos. Hlavně na nástupišti, ve vlaku je to celkem rychtik. Máme to ve voze č. 4, dvě místa podél uličky, jak jsme zvyklí z Ruska. Než se ale vlak rozjede, měníme místa s bandou mladáků, aby mohli sedět pospolu. Uličkou dost často prochází chlapi se sapikama. Asi to budou kosit z okýnek.

Vlak se pomalu rozjíždí, kvanta lidí ale kupodivu začínají nastupovat právě teď. Ženská s miminem to nevykrejvá a i s děckem padá na zem. V těch dlouhejch volnejch šatech bych to asi taky nezvlád.

Chudě vyhlížejícíma čtvrtěma opouštíme Karačí. Od prodavače tiskovin kupujeme velkoformátový anglicky psaný noviny Dawn, abysme jako věděli, co se děje. Takže: první čtyři strany jsou o atentátech a bombovejch útocích, co se staly den předtím v Pákistánu. Tři bomby v Lahore, mrtvej premiérův bratr, čtyři mrtví v Quettě, pár mrtvejch v konvoji NATO atd. Asi jsme si to neměli kupovat.

Krajina za oknem je docela jednotvárná pustina. Napřed s keřikama, pak jen písek, placka jako prase. Než se setmělo, mijeli jsme nějakou velikou vodní plochu. Buď řeku Indus, nebo moře, nebo nevím.

Neděle, 23. listopad, 18:20, vlak Karačí – Lahore

Sedíme si ve vlaku, venku už je tma. Máme to dvojsedadlo proti kupičku. Bohužel to není na ležení. Nad každým „kupé“ visí ze stropu dva ventilátory, navíc chlap přede mnou má obě okýnka dokořán, takže to tu ze všech stran dost nepříjemně fouká. No co se dá dělat. Podle toho, jak mi začíná škrábat v krku, to vypadá na blížící se rýmu. A tadyta nejmíň 20 hodinová cesta mi asi líp neudělá.

Rodinka vedle v kóji se pokouší pomocí prostěradla vybudovat takový separé, ovšem kvůli silnému průvanu se jim to nedaří. Teď to dokonce vypadá, že to vzdali a prostěradlem zakryli jen jednu, prostřední, postel.

Za těch pár hodin jízdy (odjezd z Karačí v 15:30) tu „prošli“, tuším, dva žebráci, z nichž jeden byl kluk s nohou za krkem lezoucí po rukách a druhej chlap s tou sloní nohou. No to bylo fakt úděsný, nikdy jsem to v takovym rozsahu neviděl. V tej Indii se na tydle věci teda netěším. Pánovi s tou strašnou nohou jsme dali pár drobáků, stejně tak odpoledne dvěma jinejm.

Vlak zastavil na docela velkym a hlavně rušnym nádraží. Vyslal jsem Adyho ven na nákup jídla, který samozřejmě nemáme žádný, ale vrátil se s prázdnou. Má strach, že vlak

odjede bez něj, a ani se mu nedivím. Je to docela zmatek. Tedy spíš velkej zmatek. Nejspíš bude hlad.

Asi tak kolem 23. hodiny, slabejch osm hodin po výjezdu, se nám nedaří vytuhnout. Na těch úzkých sedačkách se to moc nedá, zvlášť když kokot přede mnou neustále otvírá okýnko a hrozně to na mě fičí.

Jdeme na cigáro na chodbičku, přestože lidi kouří normálně ve vagóně. Ještě si ani nezapálím Johnnyho Playera a ze sousedního vagónu na mě jeden z těch kluků, co jsme s nima měnili místa, ukazuje, ať jdu zahulit. Brko už bylo skoro u konce, ale po nahlášení země původu jsem dostal odhnípnutou, asi 3g hrudku čarasu.

Z vagónu dorazili další chlapci z tý bandy, každý se chlubil kusem matroše, a tak jsem zašel do báglu pro papírky, abych klukům ukázal, jak balíme špeky u nás. Tady nemají papírky a cpou to, docela zručně a rychle, do cigaretových dutinek.

Kluci byli z papírků odvázaní, chtěli hned dělat „balící experiment“, takže ten jeden rozdělal šítek s cigem, ale to tak, že v poměru 4:1 pro šít, možná víc a já to jako měl zabalit. Samozřejmě to vůbec nešlo, jak to byl jenom hašiš, vlastně by to asi drželo tvar i bez papírku, jak to bylo měkký a lepkavý. Nakonec se mi to zdařilo, brko vážilo tak pět šest gramů, těžší jsem asi nehulil. Hroznej nářez. Navíc jsme to dávali na chodbičce u hajzlů, ale dveře do vagónu tam nebyly žádný a před tím tu chodili ti ozbrojenci. Nikdo z cestujících nic nenamítal, v pohodě chodili a protahovali se kolem nás při cestě na toaletu.

To strašný brko jsme vyhulili víceméně ve třech, konverzace sice moc neprobíhala, jen základní základ, ale bylo to v pohodě. Kluci měli patrně nějak ocheckovaný ty pistolníky, páč říkali, že teď tady v tom segmentu žádnéj není. Byl jsem pěkně nasračky, navíc poslední jídlo proběhlo asi ve dvě odpoledne a do vlaku jsme si, my debilové, nic nekoupili. Máme ale asi devět litrů vody, tak aspoň doplňujeme tekutiny.

S tím, že za dvě hodiny proběhne další špekovej experiment, se s klukama loučíme a odcházíme do našeho vagónu, kde to už pěkně odpočívalo, na ty nepohodlný monosedáčky, k studenému profukujícímu oknu.

Chvilí jsem čet, psal a pak zmoženej dnem a hůlem tak nák upad do letargie. Ne-spánek, ne-bdění, taková prostá vegetace. S tím experimentem v jednu ráno to moc nadějně nevidím.

Pondělí, 24. listopad, Lahore

V noci mi byla zima. Navlík jsem na sebe mikinu i bundu, k ránu i teplý fusekle a zima mi byla stejně. Spát se moc nedalo, takže jsem furt měnil polohy, přemejšlel, v jakej bych vydržel dýl, abych moh vytuhnout. Napadlo mě dát čelo, tak jsem přece prospal kdejakou kalbu, ale to na mě zas foukalo od okýnka a rukou jsem se opíral o studený sklo.

Najednou ale bylo ráno. Vjíždíme do chatrčí na okraji Lahore. Bordel ucházející, v kolejích se válí ňáký buvoli, na smetišti vedle stojí oslík, bába poplácává ovečku, děda hulí speciální vodárnu, děti tahají apatickýho osla za ocas.

Nádraží Lahore nás vítá smečkou taxikářů a hotelovejch naháněčů. Jsou v pohodě, dotírají jen dost. Vymotáváme se z nádraží, máme hlad jak psi. Bohužel to zas berem špatnou ulicí, ve kterej jsou jen hadry a boty a dva hotely, kde nás nechťi ubytovat. Po čtvrt hodince se ubytováváme v hotelu Parkway naproti nádraží. Házíme věci na pokoj, dáváme špeka a jdem vyřešit hlad.

Chcem jít do Historic City, ale asi to nemůžem najít. V jednej čajírně a jídelně pod stromem dáváme obří porci biriyány s dhálem, co hrozně pálí. Nedojed jsem, ač to bylo moc dobrý.

Přežraný se potácíme přeplněnejma uličkama, okukujeme kdeco. Hlavně je třeba dávat bacha při přecházení silnic. Okružní cestou k hotelu dáváme čaj a kupujeme granátový jabko,

oříšky a sprite plus nějaký sladký a táhnem to na pokoj. V průběhu pozdního odpoledne to sníme a ještě jdem ven pro várku dobrot.

Na pokoji čtem, sledujeme úděsný fláky v TV a jíme ty sladkosti. Dva kousky z listového těsta ovšem vyhazujeme, páč jsou plněný masem a nevypadají nesračkoidně. Z ulice jde hroznej hluk.

Pondělí, 24. listopad, Lahore

Povalujeme se na pokoji, z minaretu protější mešity kvílí k modlitbě. Po odpolední procházce městem vyčilujeme.

Úterý, 25. listopad, Lahore – Amritsar

Pokoj s oknem do ulice má trochu nevýhodu: pozdě do noci a od brzkého rána je tu imrvére kravál. Ale docela jsem se vychrápal.

Po sprchách a odvodnění v podobě sračky slejzáme dolů do hotelový restaurace a jako správný evropští turistí snídáme čaj a toust s margarínem a marmeládou. Původně jsme měli zálusk na tu buchtičku, ale tuto bylo patrně jediný nepálivý a k snídani se hodící jídlo z nabídky. Bylo toho málo.

Vylejzáme do ulic. Je asi před polednem a venku už to frčí. Pokoušíme se proplést narvanejma uličkama do starýho města. Starý to tu vypadá skoro všechno, ale to Old City má bejt snad obehnaný hradbama a má tam bejt údajně i nějaká pevnost.

V uličkách je to krámek vedle krámku. Napřed procházíme železářskejma ulicema, pak klasicky hadrama, všude se hrnou kvanta lidí, do toho cyklisti a mezi tím všim se prodírají motorkáři. Ti už mi trochu serou, jezdí zezadu i zepředu, jsou rychlý a někdy záhadně tichý.

To starý město asi nacházíme, lezeme tam takovou bránou a asi tři čtvrtě hodky tu chodíme. Je to tu skoro stejný jako v jinejch „bazarovejch” částech města, jen ty uličky jsou ještě užší a pohyb v nich ještě náročnějši. V pekárně dostáváme darem dva plackochleby, krásně horký a křupavý. Ty lidi tu jsou tak hodný a ty kurvy ze západu je přesto, nebo možná právě proto, tak nenávidí, odsuzuju a přehlíží. Je to hnus.

Old City je tedy pěkný, bohužel pevnost ani takovej známěj monument či věž prostě najít nemůžem. Cestu zpět do hotelu ale nacházíme docela snadno. Před nádražim dáváme u stánku colu a cígo, pozorujice při tom dopravní chaos.

Už s báglama na hrbech se protlačujeme k busáku socek, kterej je vedle nádraží. Autobus č. 4 nás doveze na kraj Lahore, směrem k indickej hranicím. Celou jízdu mi pozoruje z dvaceti centimetrů školák, lepí se na mě těma svejma tesilama, až mam nohu úplně turch. Už aby vystoupil!

Konec města působí zvláště. Širokánská rovná silnice se středovým pásem oddělujícím směry se táhne kamsi do dálky. Zahalená v prachovym oparu a s viditelností do sta metrů vypadá jak dálnice do neznámejch světů. Kolem cesty jsou v prachu a sračkách vývařovny a jídelny, pojízdný i statický stánky s ovocem, zeleninou a neidentifikovatelným zbožím. Kozy, ovce a psi se motají v haldách odpadků, rikšáci opravuju svoje živobyti.

Na tu naši sračku to asi není nejlepši, ale máme hlad a musíme něco pojíst. A to pokud možno něco dietního. Takže po jednom neúspěšnym pokusu ve strašnej vývařovně lezeme na protější straně ulice do takový trošičku lepši a dáváme plnej talíř biriyány. Máme k tomu i talířek s dhálem, ale ten jen trošičku ochutnáváme, páč dost pálí a vypadá podobně jako ta moje střevní tekutina.

Limonáda, cigárko a už si to šineme rikšákem na asi pět kiláků vzdálený hranice. Je to docela prdel, ta jízda. Rikšák tej herce dává pořádně napít, až máme vítr ve vlasech a prach v očích. Je to furt rovně, přímo do prachový mlhy.

Z oparu se pomalu vynořuje hranice. Popobíháme od okýnka k okýnku, páč za chvíličku hranici zavírají a už jsme vyměnili pákistánský rupky za indický. V předposledním indickým okýnku po nás ty děvky fízlačký chtějí 300 PKR, že už je 10 minut po zavíračce. Jsme z nich tak rozkoncentrovaný, že jim dáváme 200, ale bude nás to strašně srát celej zbytek dne. Jsou to zmrdi a my hovada.

A jsme v Indii. Hranice vypadá jak lunapark. Do mezihraničního prostoru se hrnou davy lidí. Za chvíli začíná ceremoniál spouštění vlajek a zamykání brány. Furt nasraný necháváme v hotýlku bágly a jdeme taky omrknout tu honoraci.

Je to docela prdel, lidí jako sraček, plná tribuna, fízlové s červenejma kokrhelama na palicích to píšťalkou v hubě korigují. Stejně nával je i na pákistánskej straně.

Celá akce je o tom, že skupinka asi osmi pohraničnicků srandovně a děsně rychle pobíhá po promenádě pod tribunama, týpek s megafonem hecuje dav, kterej celou dobu hrozně řve a potleskem odměňuje ty šašky dole. Takže od nás burácí „Hindustán zindabad“, za branou se taky mocně snaží se svým „Pákistán zindabad“. Je to takovej řev, že plaší hejna ptáků ve stromech. Během toho sundávají vlajky.

Tak po půl šestý, krátce nato se stmívá. Vyzvedáváme bagáž a pídíme se po busech do 30 km vzdálenýho Amritsaru. Tágaři by se o nás taky porvali, ale využíváme nabídky kluka, že nás autem odveze do města. Bus stojí sice jen 15 INR, ale takhle to bude ještě levnější a hlavně rychlejší.

Cesta vypadá skoro stejně jako ta z Lahore na čáru, tedy furt rovná a zamlžená oparem, akorát tu kolem ní rostou stromy. Takhle za tmy se v tom smogu asi moc příjemně nejede, z protisměru to docela oslňuje. Svítí se asi výhradně dálkovejma.

Ve městě je situace kolem ovzduší podobná. Vybavení několika radama lezem z auta a berem za 50 INR rikšáka ke Golden Templu. Pěkně si to sedíme, koukáme kolem, ale týpek to bůh ví proč bere malou boční uličkou, proplejtá se, jak se dá, ovšem najednou už to dál nejde projet, prostě jsme moc široký a ulička je přečpaná cyklorikšama, motorkama a vším, takže konec. Musíme tlačit zpět na hlavní ulici. Je to prdel, po půl metrech postrkujeme motorykšu zpátky. Jde to mizerně, páč je to taky ucpaný. Když se nám to nakonec zdaří a rikša je volná, dáváme chlapovi pade a radši to dojdeme po svejch. Je to už stejně kousek.

Před Golden Templem zakupujeme oranžový šátky po 10 IRP, aby nás tam vůbec pustili. Vcházíme do chrámovýho komplexu. Napřed slezáme do největší šatny na boty, jakou jsem kdy viděl, zouváme ty smrady a jdeme směrem ke Zlatému chrámu. Když si ale chceme do další úschovny strčit bágly, pan sikh nás zpovídá, jestli tu chceme přenocovat a když jo, máme si vzít zas boty a jít kus za roh, kde jsou ubytovny. Přesně tak to taky děláme, poplatek za nocleh je dobrovolnej a taková cena se nám líbí.

Ubytovávací část chrámu je výstavní palác, vypadá to moc pěkně. Před vchodem stojí chlapíci v turbanech s kopím v rukou. Dostáváme postele v části pro cizince, takže hned potkáváme kluka s holkou z Prahy, předáváme si poznatky a čumíme do jejich mapy a LP. Věci zamykáme do skříňky a jdeme omrknout město. Máme chuť na pivko.

Chvíli bloumáme a ptáme se, kde je možný koupit chlast. Někdo ukazuje někam dopředu, jinej zas kroutí hlavou, jako že to vůbec nejde. Jako na potvoru se nás chytá rikšák a že nás za pivem odveze. Moc se nám nechtělo, ale cyklorikšákem jsme ještě nejeli a to pivko by bodlo. Takže dědek nás veze ven ze starýho města, asi čtvrt hodiny k prodejně chlastu na hlavní ulici.

Kupuju dva Kingfishery a dvě King Cobry, ty mají asi 8 %. Pro neznalost poměrů a cen jsme dědka zase přeplatili, dal jsem mu páďo, přece jen si máknul. Chtěl nás odvézt ještě na nějaký jídlo, ale vymanili jsme se z jeho spárů a s igelitovkou pivek kličkovali provozem zpátky za hradby starýho města, kde jsme je na chodníku vykalili. Na tu sračku to bylo asi to nejlepší. No nic, 14 dní bez piva je dost.

Docela přiožralý se vracíme do ubytovny, připravíme si spaní a páč se tu nesmí kouřit, vycházíme ještě na poslední cígo do vedlejší tmavý uličky. Japonka, která spí vedle mě, vypadá moc pěkně. Ale ňák prudí, kráva. Spí se tak, jak by člověk čekal, tak na 70 %.

Úterý, 25. listopad, večer, Indie

Jsmo v Indii, v městečku Amritsar, kousek od pákistánskejch hranic. Spíme v ubytovně sikhů, je to zadara (teda kdo co dá) a je to dost nářez. Komplex budov jaxvině, v atriu spí hafo lidí, fakt dost. My cizinci máme svoji komoru oddělenou. Sčuchli jsme se tu dokonce se dvěma partama z Čech. Kluk s holkou v pohodě, dvě holky jsou zatím docela zatáhlý. Chrápeme na cimře s asi osmi dalšíma spáčema. Ady šel srát. Hajzly tu mají prvotřídní. Best class, všechno mramor a nerez. Uvidíme, jak to bude vypadat zejtra. Dneska jsme místo večere zmáčkli dvě pivka, jako že na uvítanou s Indií.

Středa, 26. listopad, 9:20, ráno v největší noclehárně světa

Noc byla lehce neklidná, jak furt někdo mluvil a chodil, ale nedalo se to nečekat. Adymu byla asi zima, protože mu jedna starší paní vzala deku a musel se přikrejt mikinou.

Venku už probíhá vodní očista, celý atrium se splachuje vodou, ženský uprostřed perou pestrobarevný hadry. Velkohajzly čistý až je to k nevíře. Sračku mam furt.